

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

Число 2(254)

виходить з 1998 року

січень 2011 Р. Б.

12 лютого - Трьох Святителів

До 10-літнього ювілею Патріаршого служіння

ЛЮДИНА ВИСОКОГО ДУХУ ТА ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИХ ЗНАНЬ

26 січня виповнюється десятиріччя Патріаршого служіння Блаженнішого Любомира (Гузара)

Блаженніший Любомир (Гузар) вже котрий рік поспіль зібрав своїх вірних, а також прихильників греко-католиків на Різдвяну просфору в Києві. Ця подія, на якій Патріарх ділиться із присутніми різдвяним хлібом, символізує духовне єднання. Недаремно цього річ вона відбулася в День Соборності. «Наше зібрання – спосіб подякувати тим, хто всіляко підтримував розбудову Патріаршого собору Воскресіння Христового, – зазначає голова УГКЦ. – І десь воно стає родинним, парафіяльним святом. Бо добре нам бути разом як родина, громада, Церква! Маю щире бажання, аби ділячись тими Божими дарами під виглядом хліба і меду, ми відчули, що є одним цілим!»

Напередодні дійства Блаженніший Любомир представив свою заключну аудіокнигу «Дорога до Бога» з трилогії «Три дороги». Перша – «Дорога до себе» побачила світ у січні 2009-го, друга – «Дорога до ближнього» – у квітні торік. Над останньою, зокрема, працював

відомий публіцист і правозахисник Євген Сверстюк. «Для мене велика приємність слухати окреслені запитання-відповіді, заглиблюватися в них, – розповідає він. – Я не прийняв би пропозиції співпраці від когось іншого: то напевно були б мудрування, схоластика... Навколо культ чудес та мощів, інших духовних речей, що вже мають напівбізнесовий характер. Це «з'їдає» зсередини наше суспільство, притуплює його духовний тонус. Натомість предстоятель греко-католиків дивиться в суть і говорить щиро про справжнє. Про християнина, церкву, фаталізм, покликання, піст, цензуру – ось основні посили нової аудіокниги. Ємкі назви, над якими повинні задуматися, хоч на перший погляд і здається, що вони «наповерхні». А, власне, чи так багато думали про християнина? У нашому розумінні, так себе може назвати кожен, хто ходить до церкви, дотримується обряду... Однак тут не про те. Йдеться про те, що стоїть за поверхневими збаналізованими в нашому житті поняттями».

Ця Різдвяна просфора була особлива тим, що припала на святкування 10-річчя патріаршого служіння Блаженнішого Любомира, Верховного Архієпископа Києво-Галицького. Відразу після смерті його попередника Блаженнішого Мирослава Івана (Любачівського) було скликано надзвичайний Синод єпископів УГКЦ і 26 січня 2001 року повідомлено ім'я наступника. Інtronізація відбулася 28 січня в архаикафедральному соборі Святого Юра у Львові. Того ж дня Папа Іван Павло II іменував Блаженнішого Любомира кардиналом Католицької церкви. Це, так би мовити, інформація офіційна. А ось неофіційна, «добута» із відгуків багатьох людей, що з ним спілкувалися, а також з особистого спілкування. Блаженнішого Любомира поважають навіть ті, хто не любить греко-католиків. Масштаб особистості дається взнаки. А ще дуже очевидна його харизма любові. Як і те, що суспільство має запит на духовного Отця-інтелектуала.

Сам предстоятель УГКЦ про десятиліття свого патріаршества говорить скромно: «Як то зазвичай є, були великі плани. Зокрема, надати нашій церкві певну спрямованість. Довго обговорюючи дане

питання, Синод єпископів зупинився на такій формулі – Святість об'єданого народу. Це – підсумок і програма. Я вважаю, що у наших обставинах, у часі, якому живемо, святість і єдність є надзвичайно важливими для духовного життя і зросту українців. Друга річ, над чим доводилося трудитися, це після переслідування, намагання знищити нашу церкву, надати їй добру, «здорову» і прозору структуру, щоби могла йти вперед. Широ скажу: напевно, десять років замало для реалізації таких планів. Разом із моїми співбратами-єпископами, духовенством і мирянами ми старалися і, думаю, дещо осягнули. Але ще треба багато працювати».

«День» поцікавився думками гостей свята про предстоятеля греко-католиків. «Блаженніший Любомир – патріарх від Бога, – зауважує лідер партії «Фронт змін» Арсеній Яценюк. – Він завжди зі своїм народом. Особливо в часи випробувань. Людина – надзвичайно скромна. Коли йому запропонували пересісти із свого Wolkswagen на більш представницьке авто (на таких їздять першоєрархи інших церков), він відмовився. Це багато про що свідчить». «Спілкуючись із Його Блаженством у справах участі мирян в розвитку Церкви впродовж шести років, я постійно вчуся, – свідчить Олена Ганцяк-Каськів, експерт із залучення прямих іноземних інвестицій, голова Патріаршого паломницького центру УГКЦ. – Усі, хто спілкується з ним, вчаться. Хоч він сам під час зустрічей із мирянами поводить себе скромно, уважно слухає співрозмовників, час від часу влучно коментує їхні висловлювання, терпляче зносить наші палкі й часто довгі дискусії на всілякі мирські теми. Патріарх постійно запрошує до себе професіоналів: відслідковує цікавих особистостей з різних сфер суспільного життя (економіка, право, екологія, культура...) і радо знайомиться з ними. Не пригадую такого, щоби після зустрічі з ним людина не вийшла окрилена і наповнена миром. Патріарх – живий приклад того, що таке бути Людиною». (До речі днями вийшов збірник цитат під однойменною назвою). «Якби це не було, можливо, сумнівно для когось, але наше суспільство «просунулося» в інтелектуальному плані, – додає ведуча програм Першого каналу Українського радіо Галина Бабій. – І нині воно (особливо молоде покоління) потребує священика-інтелектуала. На моє переконання, втіленням глибокої духовності й інтелектуалізму є Кардинал Гузар – людина висоти духу, енциклопедичних знань і світового рівня освіти. Залишившись в миру, він напевно міг би стати видатним науковцем. Нині саме на таких церковнослужителів є попит». А громадський діяч Мирослав Маринович підсумовує: «У час, коли Україна нестримно поринала у карнавал владо- і грошлюбства, коли на арену вийшла людина користі, Господь послав нам за провідника людину молитви – homo oigans. Щоб гріх не став незаперечним законом нашого життя. Щоб множилось число тих, хто молитиметься за цей добрий, але безталанний народ. Щоб назбирались у ньому оті біблійні п'ятдесят чи бодай десять праведників і щоб змилостивився Господь над цілим краєм. І справді молиться Патріарх за свою землю і за всіх, хто живе на ній. Вдячно склав Богові шану за «справжнє чудо – відродження нашої церкви». І покаюнно вибачився, що «...деякі сини й дочки Української греко-католицької церкви, на превеликий жаль, свідомо і добровільно заподіяли кривду своїм ближнім з рядів свого рідного народу чи інших народів». І піднімає свій голос на захист скривджених і соціально упосліджених, пам'ятаючи заповіт Володимира Мономаха: «Не дайте сильним погубити людину»... Із тих пір, коли до зали заходить оцей скромний чернець, шанобливо встають зі своїх місць владоможні й сановиті; коли слово бере цей чоловік молитви, замовкають імениті інтелектуали. Від постаті нашого Патріарха лине спокій мудрості, і ніщо так не підкреслює дріб'язковості сучасних магнатських забаганок, як цей високий маєстат духу... Нарешті, не лише греко-католики, а й чимало інших християн України вдячні Патріархові Любомиру за вірність пророцтву св. Андрія і за віру в те, що «нове сяйво слави Божої... може і повинно променіти з єдиної Київської церкви». Ми вдячні Блаженнішому за те, що він запропонував українським християнам кийвської традиції такий шлях до єдності, який не руйнує особливостей їхнього благочестя і перетворює історично зумовлені відмінності у скарбницю спільного духовного досвіду. Отож благослови, Господи, «один Божий народ у краї на Київських горах!»»

P.S. На одному з прийомів, де мені довелося бути присутньою, Блаженніший Любомир виголосив тост, мовляв, до нас всіх колись прийде смерть і треба до цього бути готовим. Далі побажав присутнім і собі, аби поховали у трунах із столітніх дубів. «І завтра я цей дуб посаджу!» – із властивим йому почуттям гумору завершив. «День» широко зичить Главі УГКЦ доброго здоров'я на многая літа!

Взято з сайту УГКЦ

В ПРЕС-СЛУЖБІ СВЯТОГО ПРЕСТОЛУ ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ НАСТУПНОГО СВІТОВОГО ДНЯ МОЛОДІ (СДМ), ЯКИЙ ПРОЙДЕ В СТОЛИЦІ ІСПАНІЇ – МАДРИДІ, В СЕРПНІ 2011 РОКУ...

... «Папа Венедикт XVI надає велику важливість тому, щоб Світовий День Молоді не був зведений просто до чергового фестивалю. Підготовка до цієї найважливішої події і та увага, яку належить приділити пов'язаній з нею пастирській роботі, є невід'ємною і найважливішою частиною Дня Молоді. Сам захід з усіма святкуваннями має послужити свого роду каталізатором постійного процесу виховання. У цьому сенсі Венедикт XVI сприймає Світовий День Молоді як пророчу відповідь на потребу постмодерністського світу у вихованні».

Бог так цікаво створив людину, що найкраще вона віднаходить себе у спільноті з іншими. Кожен з нас із власного досвіду може сказати, наскільки приємно перебувати серед людей, а особливо, якщо вони є нашими однодумцями, поділяють наші переконання, і просто є для нас приємними.

Церква – це також спільнота людей віри, людей, які мандрують життєвими шляхами до Бога. Ця спільнота починається вже у сім'ї, парафії, у християнських громадах, аж до Вселенської Церкви. Власне, вселенський вимір церковної спільноти дуже особливо можна пережити в часі Світових Днів Молоді, що відбуваються кожних 2-3 роки у різних містах світу.

В цьому році свої двері гостинно відкриває іспанська столиця Мадрид. На заклик Святішого Отця Венедикта XVI близько двох мільйонів молодих людей з цілого світу з'їдуться до цього міста на свято віри, щоб разом молитися, спілкуватися, ділитися досвідом і просто бути.

Молодь Української Греко-Католицької Церкви, як і впродовж останніх 20 років, стане частиною цього вселенського свята. Якою ж буде наша участь? Ми можемо отримати задоволення, спостерігаючи за молоддю інших країн, подивляючись їх духовність, креативність, творчість та обізнаність. Але тоді ми будемо лише спостерігачами.

Ми ж можемо презентувати себе з якнайкращого боку: поділитись з іншими своїм духовним багатством, своїми вміннями та талантами, показати, що наша країна не є околицею світу, а центром Європи. Це можливо при належній підготовці молоді нашої Церкви.

Тому Комісія у справах молоді УГКЦ звертається із запрошенням стати частиною команди, яка готуватиме та координуватиме участь молоді УГКЦ у Світовому Дні Молоді, що відбудеться у Мадриді. Ми переконані, що це буде захоплива та неповторна спільна праця, яка матиме успіх лише тоді, коли кожен з нас вкляде в неї власний час, таланти та своє серце! Ми чекаємо на Тебе!

Якщо Ти відчуваєш у своєму серці покликання до волонтерського служіння цій великій справі – зголошуйся!

До Оргкомітету запрошуємо молодь у віці 18-35 років:

- практикуючих християн, адже ми готуватимемо свято віри; творчих і готових до посвяти молодих людей; осіб, які вільно володіють іспанською, англійською, італійською або французькою мовами.

Відбір відбуватиметься за наступними напрямками:

- переклад – здійснюватиметься переклад матеріалів СДМ на українську мову;
- дизайн – розробка інформаційних буклетів, плакатів та ін.;
- журналістика – праця із ЗМІ, розробка інформаційних повідомлень, спілкування з пресою;
- креатив – розробка стратегій та їх реалізація.
- відео та фото – документування підготовки та проведення СДМ, а також виготовлення презентацій;
- інше – можливо, Ви не віднаходите себе у жодному із вище перелічених пунктів, але готові переконати нас, що Ви нам дуже потрібні.

На першому етапі Головний оргкомітет працюватиме у Львові, тому на цей час очікуємо передусім львів'ян. Заповнену анкету надсилайте на pkusm.sdm2011@gmail.com до 30 січня 2011 року. Якщо Ваші дані відповідатимуть нашим очікуванням, ми Вам повідомимо 31 січня про співбесіду, яка відбудеться 1 лютого 2011 року.

Комісія у Справах Молоді УГКЦ

Розклад Богослужінь

11.02.2011 **19⁰⁰** - Всеношне богослужіння.

12.02.2011 **Трьох Святителів –
Василія Великого, Григорія Богослова, Івана Золотоустого**

7⁰⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰ - Святкові Божественні літургії

До ВАШОЇ УВАГИ**«Дорога до Бога» вже в дорозі до зацікавленого слухача**

Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Любомир цими днями відзначає десятиріччя патріаршого служіння. З цієї нагоди він презентував у Києві аудіокнижку «Дорога до Бога». Це заключна частина трилогії Предстоятеля УГКЦ, укладена у формі інтерв'ю, під час якого він, зокрема, дає відповіді на питання про те, якою може і має бути людина, про покликання і талант, а також розмірковує над тим, чи потрібна державі цензура.

Нова аудіокнижка завершує трилогію Глави Української Греко-Католицької Церкви «Три дороги», перша частина якої вийшла у січні 2009 року, а друга – у квітні 2010 року. Як і попередні видання – «Дорога до себе» та «Дорога до ближнього», – нове видання є майже двогодинним інтерв'ю. Для Блаженнішого Любомира звуковий формат проекту був найзручнішим.

«Тішуся, що існують засоби, які дають змогу поділитися з ближніми якимись думками. Бо я не можу сам писати, можу тільки записувати», – розповідає Глава УГКЦ.

Автор передмови до книги відомий український публіцист і правозахисник Євген Сверстюк зауважує, що в ній немає звичного для такого штибу видань мудрування, зате є заглиблення в суть, викладене зрозумілою для вірян мовою.

«Навколо нас є багато спроб грати на гострих моментах. Культ чудес і мощів і всіляких інших напівбізнесових речей заїдає наше суспільство та притуплює духовний тонус суспільства, – каже він. – А тут ми відчуваємо, що говоримо про сутне і справжнє»...

Блаженніший Любомир говорить про питання осучаснення Церкви, толерантність, фаталізм і покликання, а також про те, як бути із проявами подвійної моралі у Церкві та в державі. Він розмірковує над сутністю таких понять як чудо і талант, любов та свобода, які інколи губляться у буденності: «Що значить любов? Це бажати ближньому добра і по можливості робити добро ближньому. Навіть якщо я не завжди можу вповні це виконати, але я хочу зробити добро комусь. Свобода полягає в тому, що я можу робити добро в будь-яких обставинах».

Робити добро та любити – гасло трилогії «Три дороги» Блаженнішого Любомира. Вже в лютому Першоієрарх планує розпочати роботу над новим аудіопроектом - трилогією «Суспільство».

Департамент інформації УГКЦ

* * * * *

31 січня у Львові відбудеться презентація монографії «Галицька (Львівська) єпархія XII-XVIIIст.: організаційна структура та правовий статус». Автором книги є історик Ігор Скочиляс, декан гуманітарного факультету Українського католицького університету.

У книзі автор пропонує позаконфесійний підхід, тут відсутня політизація історії Церкви та християнства загалом. «Одна з ідей видання – долучитися до дискусії в інтелектуальному середовищі України та Центрально-східної Європи щодо пошуку консенсусу у трактуванні історичних подій. У книзі йдеться про роль християнської традиції в минулому України», – зазначив історик.

Видання також акцентує увагу на ролі Церкви у культурному житті України. «Після втрат ознак державності Церква також опікувалася культурою, – зазначив Ігор Скочиляс. – У домодерний період єпископський двір формував українську культуру, зокрема через заснування освітніх навчальних закладів».

Видання також розкриває роль Галицької (Львівської) церковної традиції у XII-XVIIIст. у більш широкому контексті, аніж сучасна, незалежна Україна. Географічна мапа Галицької єпархії у різні періоди охоплювала територію від Чигирина, околиць Києва до Дикого поля та Перемишля. Також до сфери впливу Галицької єпархії до середини XIVст. належали інші етноси, зокрема половці та сучасні румуни і молдавани.

Відділ інформації і зовнішніх зв'язків УКУ

м. Львів, 79008
вул. Краківська, 21
тел. (0322)272 10 53

**Дякуємо за увагу до Вісника.
Нехай благословить Господь
тих, хто долучився до його випуску.**

e-mail: hramspasa@i.ua
www.hramspasa.org.ua